

Arrest

nr. 106 519 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 juni 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 12 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen behoort u tot de kaste van de Brahmanen, bent u geboren in Satasidham VDC (Village Development Committee) in Jhapa district en bent u Nepalees staatsburger. U woonde met uw gezin in Dhulabari (Mechinagar municipality), Jhapa district. Sinds 01/12/2064 (Nepalese kalender, stemt overeen met 14/03/2008 in de Gregoriaanse kalender) bent u lid van de Rastriya Janamorchha Party (National People's Front). Een jaar later, op 12/12/2065 (25/03/2009), werd u lid van de zusterpartij Akhil Nepal Janabadi Yubasangh (All Nepal People Youth Organisation). Bij de Rastriya Janamorchha Party had u geen actieve functie, maar voor de zusterpartij was u lokaal adviseur. In 2068 (2011/2012) hielden jullie met de partij verschillende massameetings in Dhajjan, Surunga en Shivaganj. Na die derde meeting zond de Federal Limbuwan Organisation u een brief waarin ze u opriep met die massameetings te stoppen. U informeerde zich bij de leiding van uw partij, maar zij zeiden dat u gewoon verder moest doen. U organiseerde een nieuwe massameeting in Surunga. Na die meeting ontving u een nieuwe schriftelijke waarschuwing van de Limbuwan en geboden ze u 300 000 roepies te betalen. Op aanraden van uw partijleiding luisterde u andermaal niet en organiseerde u een nieuwe meeting in Satasidham op 05/12/2068 (18/03/2012). Tijdens die meeting kwamen Limbuwan jullie aanvallen. U raakte gewond aan uw hand en vluchtte naar Surunga, waar u vijf dagen bij uw zus bleef logeren. Daarna ging u naar Kathmandu naar uw neef. In die tijd hoorde u dat vier à vijf personen bij uw echtgenote in Dhulabari drie keer naar u waren komen vragen. Na veertien dagen verhuisde uw echtgenote naar uw ouders in Satasidham, maar ook daar kwamen onbekende personen naar u vragen. Na nog eens veertien dagen verhuisde uw echtgenote naar Shivaganj waar ze bij familie logeert. Daar kwam niemand meer naar u vragen. Omdat u dacht dat de Limbuwan u ook in Kathmandu zouden zoeken gezien ze ook de president van uw partij zoeken, besloot u op 07/02/2069 (20/05/2012) Nepal te verlaten. Met de hulp van een smokkelaar die u een vals paspoort bezorgde, reisde u via Delhi (India) en Moskou (Rusland) naar België, waar u op 22/02/2069 (04/06/2012) aankwam. U vroeg hier nog diezelfde dag asiel aan. In België had u nog contact met uw ouders die u vertelden dat er nog steeds mensen naar u op zoek zijn. U wenst niet naar Nepal terug te keren uit angst om vermoord te worden door de Limbuwan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte; een brief van de Akhil Nepal Janabadi Yubasangh waarin staat dat u lid bent van de organisatie sinds 12/12/2065 (25/03/2009), uitgereikt in Birtamod op 29/05/2069 (14/09/2012); een tweede brief van de Akhil Nepal Janabadi Yubasangh waaruit blijkt dat u actief lid was van de partij en dat u door Limbuwan werd aangevallen, uitgereikt in Birtamod op 12/12/2068 (25/03/2012); een brief van de Rastriya Janamorchha Party Nepal waaruit eveneens blijkt dat u lid was van de partij en problemen kreeg met de Limbuwan, uitgereikt in Jhapa op 09/12/2068 (22/03/2012); een dreigbrief van de Federal Limbuwan State Council, afdeling Jhapa, waarin u en uw partij worden opgeroepen te stoppen met jullie acties tegen een federale en etnische staat, zo niet zullen er acties ondernomen worden, uitgereikt in Satasidham op 10/10/2068 (24/01/2012); een tweede dreigbrief van de Federal Limbuwan State Council, afdeling Jhapa, waarin u bevolen wordt te stoppen met uw politieke acties en gevraagd wordt 300 000 roepies te betalen, zo niet zullen er fysieke acties volgen, uitgereikt in Satasidham op 15/11/2068 (27/02/2012); uw lidkaart van de Rastriya Janamorchha Party Nepal, d.d. 01/12/2064 (14/03/2008); en uw lidkaart van de Akhil Nepal Janabadi Yubasangh, d.d. 15/12/2065 (28/03/2009).

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal op de helling zetten. U verklaarde vanuit Nepal met de trein naar Delhi (India) te zijn vertrokken, waar u het vliegtuig nam naar Moskou (Rusland). Van daaruit reisde u met een auto door naar België. U kreeg hierbij de hulp van een smokkelaar (CGVS, p. 9, 11-12). U verklaarde vanuit Delhi met een vals Indisch paspoort te hebben gereisd (CGVS, p. 9). U kon evenwel maar een beperkt aantal

details geven over uw identiteitsgegevens vermeld in dit vals paspoort. Zo wist u wel dat u onder de naam R. S. reisde, maar kende u echter niet de geboortedatum en geboorteplaats vermeld in het paspoort. U wist dat het paspoort over een visum voor Rusland beschikte, maar kon evenmin zeggen om welk visum het ging en voor hoelang het geldig was (CGVS, p. 9-10). U verklaarde dat de smokkelaar u enkel het paspoort gaf in de luchthaven en het daarna terugnam, waardoor u niet alle details in het paspoort heeft kunnen zien (CGVS, p. 9-10). U stelde verder dat er u tijdens de controles door de migratiediensten in Delhi en Moskou geen vragen werden gesteld (CGVS, p. 10, 12). De door u beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Delhi naar Moskou is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden. Gelet op dit grote risico kan aldus verwacht worden dat u meer details zou kunnen verstrekken over de door u gevolgde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute. U kon bijvoorbeeld noch uw (vals) paspoort, noch uw vliegtuigtickets neerleggen (CGVS, p. 10). Voorgaande bevindingen ondergraven tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts zijn er een aantal elementen die de geloofwaardigheid van uw politiek engagement voor de Akhil Nepal Janabadi Yubasangh en van uw problemen met de Limbuwan naar aanleiding van dit engagement op de helling zetten. Zo is het opmerkelijk dat u, hoewel u verklaarde actief lid te zijn bij de Akhil Nepal Janabadi Yubasangh, maar weinig weet over de belangrijke functies en figuren binnen de partij. Zo weet u niet wie de nationale leider is van de partij, noch wie secretaris en penningmeester is. Verder stelde u dat er drie leden van de partij in de regering zitten, maar kon u geen namen noemen (CGVS, p. 8). Aangaande de door u beweerde problemen kan dan weer gewezen worden op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de door u neergelegde documenten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee dreigbrieven ontving van de Limbuwan. In de eerste brief eisten ze dat u de meeting zou afzeggen, zo niet moest u 300 000 Nepalese roepies betalen. In de tweede brief stond dat ze u zouden doden (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal en uit de dreigbrieven die u neerlegde blijkt evenwel dat de eerste dreigbrief van de Limbuwan enkel een waarschuwing was dat u uw activiteiten voor de partij moest stopzetten. Van het betalen van 300 000 Nepalese roepies was in deze eerste brief nog geen sprake. Pas in de tweede brief werd gesproken over 300 000 Nepalese roepies (CGVS, p. 10-11, 13). Het ging hier bovendien niet over een eventuele sanctie die zou kunnen volgen indien u de meetings niet stillegde, zoals bleek uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Volgens uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en de door u neergelegde brief werd het geld aanzien als een effectieve boete die u per direct moest afgeven op het partijbureau van de Limbuwan (CGVS, p. 11, 13-14). Dergelijke tegenstrijdigheden over de inhoud van de twee dreigbrieven van de Limbuwan, hoewel het hier gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de Limbuwan.

Zelfs mocht er nog enig geloof worden gehecht aan de door u aangebrachte problemen met de Limbuwan, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u actueel nog steeds door lokale Limbuwan zou worden gevisieerd. U verklaarde dat na uw vertrek een groep mannen bij uw echtgenote en later nog steeds bij uw ouders naar u kwam vragen. Deze mannen identificeerden zich evenwel niet, noch gaven ze een reden waarom ze u zochten (CGVS p. 15-17). U brengt dan ook geen concrete elementen aan om te stellen dat deze mannen Limbuwan zijn die komen om u te vermoorden.

Tot slot heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat uw problemen met de Limbuwan het lokale niveau overschrijden en dat u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om dergelijke problemen uit de weg te gaan. Zo blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde dreigbrieven dat u enkel maar problemen had met de Limbuwan uit Jhapa district (CGVS, p. 10-11). Deze bevinding wordt nog versterkt doordat u aanvankelijk verklaarde dat de Limbuwan enkel maar actief zijn in het Oosten van Nepal (CGVS, p. 11), wat ook bevestigd wordt door de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal. Na het gewelddadig incident op 05/12/2068 (18/03/2012) leefde u overigens twee maanden in Kathmandu, waar u geen problemen kende. Gevraagd of u zich niet elders in Nepal kon vestigen om uw

problemen te ontlopen, repliceerde u dat de Limbuwan u overal zullen vinden en dat het in Kathmandu niet veilig is voor u daar ook de voorzitter van uw partij in Kathmandu verblijft en hij daar bescherming krijgt (CGVS p. 18). Dat de Limbuwan u overal zullen vinden is een loutere hypothese die niet gestoeld is op enig concreet gegeven. Dat het in Kathmandu ook voor u niet veilig zou zijn daar het er niet veilig is voor de voorzitter van uw partij, volstaat evenmin als rechtvaardiging waarom u zich niet daar had/zou kunnen vestigen, temeer u er reeds twee maanden zonder problemen verbleef. Uw profiel als lokaal adviseur kan immers geenszins gelijkgesteld worden met dat van een partijvoorzitter.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw geboorteakte bevestigt enkel maar uw identiteit en nationaliteit, die door mij niet worden betwist. De twee lidkaarten tonen uw lidmaatschap van voornoemde partij en haar zusterorganisatie aan, maar zeggen op zich niets over de graad of intensiteit van uw engagement. De inhoud van de twee dreigbrieven komt, zoals reeds vermeld, niet overeen met uw opeenvolgende verklaringen waardoor er aan de dreigbrieven nog weinig geloof kan worden gehecht. Over de brieven van de Akhil Nepal Janabadi Yubasangh en de Rastriya Janamorchha Party kan worden opgemerkt dat documenten van partijen/organisaties waarvan u zelf beweert lid te zijn bezwaarlijk weerhouden kunnen worden als objectieve bron. Voorts dienen dergelijke documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat, zoals hierboven werd uiteengezet, niet het geval is. Hoe dan ook werpen deze brieven geen ander licht op de bevinding dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw problemen niet te kunnen ontlopen door u elders in Nepal te vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het “redelijkheidsbeginsel”; het “zorgvuldigheidsbeginsel” en de “motiveringsplicht”.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt

verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Daar waar verzoeker beweert dat de grond van de zaak niet beoordeeld werd, verwijst de Raad naar de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing, in het bijzonder de derde tot en met laatste (zevende) paragraaf. Zijn verwijzing naar het arrest van de Raad van State wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn politieke profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3.1. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen voert verzoeker aan dat het interview op de DVZ zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen aangebracht worden en dat het interview op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is en hierdoor voor verwarring kan zorgen.

Op de DVZ verklaarde verzoeker *“Voor deze meeting plaatsvond had ik al twee keer dreigbrieven van deze partij ontvangen op mijn naam. In de brief eisten ze dat ik de meeting zou afzeggen, anders moest ik hen 300.000 Nepalese roepies betalen in ruil. In de tweede dreigbrief stond dat ze mij zouden doden”* (vragenlijst 3.5). Verzoeker antwoordde uitdrukkelijk op het CGVS op de vraag *“wat staat er in die tweede brief van de Limbuwan?”* *“Ze vragen 300 000 Nepalese roepies zo niet gaan, we u[w] straffen”* (gehoor p. 11). Dergelijke tegenstrijdigheid kan niet worden verklaard door een bondig antwoord, noch door het enkel geven van hoofdlijnen op de DVZ. Verzoekers verweer kan dan ook niet worden aanvaard.

De afgevaardigde ambtenaar heeft er bovendien geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Nepalees en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. In tegendeel, verzoeker bevestigt de vragen en de tolk goed te hebben begrepen en alle essentiële elementen verteld te kunnen hebben (gehoor p. 2). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekers opmerking is dus niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

3.3.2. Indien verzoeker sinds begin 2008 lid is van de Rastriya Janamorchha Party (National People's Front) en sinds begin 2009 lid is van de zusterpartij Akhil Nepal Janabadi Yubasangh (All Nepal People Youth Organisation), waarbij hij bovendien lokaal adviseur was, dan dient hij deze partij en zijn functie genoegzaam te kunnen toelichten, zeker gezien hij mede verantwoordelijk was voor de organisaties van meetings en volgens de door hemzelf voorgelegde brief van de Akhil Nepal Janabadi Yuba Sangh van 25/03/2012 pamfletten en andere publiciteit maakte en publiek toelichting gaf over de doelstelling van de partij waarbij deze zusterpartij tot doel had *“ze tonen aan de partij hoe te gaan en ze geven de beveiliging voor de partij. Ze kijken of iedereen de juiste weg opgaat en als ze zien dat iemand van de partij de verkeerde kant op gaat, moeten ze dat zeggen”*. Het is dan ook niet aanvaardbaar dat verzoeker niet weet wie de nationale leider, de secretaris of de penningmeester is en evenmin kan zeggen welke drie leden van deze partij in de regering zitten (gehoor p. 8). Verzoeker zijn politieke profiel als lokaal adviseur en hieruit voortvloeiend zijn hierop gebaseerde voorgehouden vervolging, zijn dan ook ongeloofwaardig. Overigens voor zover de voorgehouden vervolging al waarachtig, *quod non*, kan verzoeker verder evenmin aannemelijk maken dat het wel degelijk Limbuwan waren die hem nadien opzochten (gehoor p. 15-17), noch zijn er redenen om aan te nemen dat de Limbuwan hem zouden blijven vervolgen gezien de beweerde oorzaak – het organiseren van meetings – niet meer bestaat sinds verzoeker naar het buitenland is gevlucht.

3.4. Aangaande een eventuele vestiging elders in Nepal, voert verzoeker aan dat dit onmogelijk voor hem is. Verzoeker trachtte reeds te vluchten door te verhuizen, doch ook daar voelde hij zich niet veilig. Hieruit mag duidelijk blijken dat het leven van verzoeker in gevaar zou zijn, indien hij terug dient te keren, bovendien heeft hij niets of niemand meer in zijn land van herkomst waar hij een veilig onderkomen kan vinden. Verzoeker is zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven. Hoe zullen ze hem ontvangen, als ze te weten komen dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in het buitenland? Hij kan zich niet ergens anders in Nepal gaan vestigen. In eerste instantie omdat zijn leven er in gevaar zou zijn, maar eveneens omdat verzoeker zijn leven er niet kan opbouwen zonder zich onveilig te voelen.

De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Verzoeker kan bezwaarlijk menen internationale bescherming te kunnen genieten louter omdat hij zich niet veilig zou voelen. In deze stelde de Raad reeds vast dat verzoekers vervolging door

de Limbuwan ongeloofwaardig is. Zelfs per hypothese dat dit wel geloofwaardig was geweest, dan nog was deze vrees niet gegrond noch actueel. Verzoekers ouders, echtgenote en zoon, neef en familie wonen nog in Nepal, waarbij verzoeker zich twee maanden probleemloos in Kathmandu in het huis van zijn neef heeft kunnen hervestigen en zijn vrouw ongestoord bij zijn familie is kunnen verblijven (gehoor p. 4, p. 16, p. 18). Derhalve heeft verzoeker wel degelijk meerdere veilige uitwijkmogelijkheden, waaronder zelfs bij eigen familie. Bovendien is verzoeker van 2009 tot 2012 bedrijfsleider geweest van een computerschool, zodat hij een ondernemend en welgesteld man is. Geenszins kan verzoeker laten gelden dat hij geen intern vestigingsalternatief heeft. Dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend, doet hier niet ter zake, te meer verzoeker geen problemen heeft met de Nepalese autoriteiten.

3.5. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker zijn asielrelaas niet geloofwaardig is. Verder verwijst de Raad naar de verdere motivering (zevende paragraaf) ter zake, dewelke hij bijtreedt, en waaruit geenszins kan blijken dat het CGVS louter stelt dat *“de neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen”* zoals in het verzoekschrift wordt beweerd.

3.6. De aan het verzoekschrift toegevoegde internetartikels en mensenrechtenrapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Daar waar verzoeker nog verwijst naar de corruptie bij de politie, wijst de Raad er op dat, niettegenstaande hieromtrent geen motieven werden opgenomen in de bestreden beslissing, uit het gehoor niet kan blijken dat verzoeker enige poging ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij de nationale autoriteiten.

3.7. Daargelaten of verzoeker met een vals paspoort reisde, adstrueert verzoeker op geen enkele wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl hij met het vliegtuig van Delhi naar Moskou reisde, zodat hij op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vluchten en waar en wanneer hij in Moskou is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Hij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe hij zijn land in werkelijkheid verliet. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij vanuit Delhi vertrokken is, minstens niet illegaal, te meer gezien de ongeloofwaardig bevonden asielfeiten geenszins een illegale reisweg noodzakent.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarnaast stelt verzoeker dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hem het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4, § 2, a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien hij dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, wat in strijd is met artikel 3 EVRM.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algemene situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet middels de door hem bijgevoegde artikelen en mensenrechtenrapporten aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In deze blijkt tevens uit de *Subject Related Briefing "Nepal" "Veiligheidssituatie in Nepal"* van 26 november 2012 dat *"Zes jaar na het beëindigen van de Maoïstische opstand tegen het Nepalese establishment en na het afsluiten van de vredesakkoorden lijkt de vrede definitief teruggekeerd. Enerzijds is de staat hervormd en anderzijds hebben de Maobadi zich ontwapend en hebben ze hun kampen opgedoekt."* Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Nepal willen reizen en niet slaat op Nepalese staatsburgers. Overigens wordt hierin enkel gesteld dat "waakzaamheid geboden" is en dat het aan te raden valt om protesten te vermijden en er bovendien rekening mee te houden dat dit de verplaatsingen binnen het land kan bemoeilijken. Geenszins kan hieruit een dermate ernstige toestand blijken zoals het verzoekschrift tracht te portretteren.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. Verzoeker vroeg tevens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK